

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Cautela Confessarii Pro Foro Sacramentali Occasione
Decretorum S. M. Alex. VII. Innoc. XI. Et Alexandri VIII. ...**

Matthaeucci, Augustín

Francofurti Ad Moenum, 1711

Cap. I. Amor Dei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40684

LIBER TERTIUS

CONTINENS PROPOSITIONES

AB ALEXANDRO VIII.

PROSCRIPTAS.

Relatis ab Alex. VII. & Innoc. XI. circumscriptis propositionibus, alias duas ab Alex. VIII. *sub die 24. Augusti de Anno 1690.* aboletas, doctrinam morum tangentes, subnectimus; quarum notitiam pro praxi, Confessario necessariam, hic reddimus.

CAPUT I.

*Prop. I. ab Alex. VIII. Sc.
Amor Dei.*

PROP. I. *Bonitas obiectiva consistit in convenientia cum natura rationali; formalis vero in conformitate actus cum regula morum. Ad hoc sufficit, ut actus moralis tendat in finem ultimum interpretative. HUNC HOMO non tenetur amare neque in principio, neque in de-
cursu vite sue moralis.*

Videtur esse commune inter DD.

bonitatem obiectivam actus moralis consistere in convenientia obiecti cum natura rationali; & formalem, in conformitate actus cum regula morum: adeo ut actus ille sit moraliter bonus ex obiecto, qui tendit in obiectum, qua honestum est, & recte rationi conforme, ut est: *parentibus obedire, non occidere, non mentiri, temperate vivere, &c.* Verum, quia obiectum non transfundit in actum bonitatem, vel malitiam, nisi cognoscatur, & bonitas voluntati proponatur, ideo.

3. Nota. I. duplicem regulam morum statui, aliam proximam, remotam alteram: Remota est ipsa lex, sive naturalis, sive positiva divina, vel humana, Ecclesiastica, seu civilis. Proxima vero

(lii) 2

est

est conscientia, seu iudicium intellectus dictans hic, & nunc hoc esse bonum, vel malum; cui, si voluntas se conformat, actus est moraliter bonus, & si desleat, est malus.

4. Nota II. Quod, ut actus sit moraliter bonus non debet objectum, alias in se bonum, affici circumstantia mala, propter quod subventio pauperis ex re aliena, non est bona, sed mala.

5. Nota III. Posse contingere objectum esse in se malum, & actum esse bonum: ut, si quis ignorantia invincibili putaret licitum esse die festo sacrum omittere, omittendo, non peccaret: licet omissio in se esset mala; quemadmodum, si quis, inculcata ignorantia, credat peccatum esse audire Sacrum die festo, audiendo peccat, licet objectum in se sit bonum. Ratio est, quia actus non specificatur ab objecto, ut est in se, sed, ut à dictamine conscientie voluntati proponitur. Et hinc semper debet esse conformis suae regulae proximae. *Vide lib. I. cap. 20.*

6. Nota IV. De necessitate ad actum, ut sit bonus moraliter, dignus nimirum laude, vel premio, requiritur, ut sit conformis regulae proximae, & ab ea regulatus.

Propositio quoad istam partem. *Hinc homo non tenetur amare, neque in principio, neque in decursu vitae suae mortalis, est haeretica, ut potè contra expressa testimonia Scripturae, quae obligationem amandi Deum ostendunt.*

Quamvis *lib. 2. cap. 5.* plura dixerimus, quae Dei dilectionem tangunt; & *lib. I. cap. 1.* tempus nota verimus implendae obligationis per se amandi Deum, ni-

hilominus alia quaedam, quae ad idem spectant, hic non inuoliter putamus esse tangenda.

7. Quaeitur, *penitens, lecto decreto Alex. intelligit propositionem, quoad eam partem. Hunc, &c. ac haereticam, esse damnatam, peti proinde instrui, inquam Scripturae textu obligatio diligendi Deum contineatur?*

Resp. Si loquamur de obligatione diligendi Deum amore charitatis. *Magth. 22. diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, in tota anima tua, & in tota mente tua: hoc est maximum, & primum mandatum. Joan. 15. Christus Dominus dixit: manete in dilectione mea, Ecclesiast. 7. in omni virtute tua dilige eum, qui te fecit Deuter. 10. ama itaque Dominum Deum tuum, & observa praecepta eius. Si verò sermo sit de obligatione diligendi ipsum amore Spei: Ecclesiast. 2. crede Deo, & recuperabis te, & dirige viam tuam, & spera in illum, qui timetis Dominum, sperate in illum; vide Lauræam 1. 4. de spe, & charit. disput. 4. art. 4. a num. 184. Est communis sensus Ecclesiae, & de fide, dari praeceptum credendi, sperandi, & diligendi Deum super omnia.*

8. Sed quaeritur, *quomodo differant amor charitatis & Spei.*

Resp. Quamvis ambo Deum respiciant, quia uterque est amor Dei: amen differunt ex hoc, quod ille Charitatis Deum respicit, quia in se bonum, sed, quia est summum bonum, propter se diligendum: & idè dicitur amicitia; ille verò Spei, in Deum tendit quia Omnipotens, & Misericors est, à quo beatitudinem expectamus juxta dicta *lib. I. cap. 1.*

Beatitudinem per spem concupiscimus nobis, non ut fini, sed ut subiecto, ipsa perficiendo: & hinc amor Spei dicitur concupiscentia. Quas rationes cognoscit fides supernaturalis in Deo, easque voluntati proponit; unam, quod Deus sit in se infinite bonus, propter se diligendus; & aliam, quod sit bonus nobis, per aeternam beatitudinem, visionis, & fruitionis: utraque debet relucere in intellectu amantis: sed prima movet ad actum Charitatis, secunda, ad actum Spei.

9. Nec Deus potest amore Charitatis supernaturalis amari, quin prius per fidem supernaturalem cognoscatur, quod sit in se infinite bonus, propter se amandus: nec amore Spei, quin fides ipsa voluntati ostendat, ipsum esse bonum nobis per beatitudinem aeternam; quia fides est supernaturalitatis initium, fundamentum humanae salutis, ac omnis justificationis radix, ut loquitur Trid. sess. 6. cap. 8. de iustific. Et nos diximus lib. 2. cap. 3. num. 10. Lege Const. Innoc. XII. Cum alias editam contra errores Archiepiscopi Cameracensis; cuius notitia satis est utilis, pro praxi à Directoribus tenenda cum proficientibus vitam spiritualem.

10. An autem Deus sit amandus super omnia intensivè, vel appetitivè? recurras ad cap. 5. cit. nu. 5. Et adhas, Deum esse omnibus rebus anteposendum, non sola mentis aestimatione, sed etiam voluntatis affectu, vincendo cuiuslibet rei create amorem, qui illum Dei impedit, juxta illud diliges Dominum Deum tuum, &c.

CAPUT II.

Prop. II. ab Alex. VIII. Sc.
Peccatum philosophicum.

1. PROP. 2. Peccatum philosophicum, seu morale, est actus humanus disconveniens naturae rationali, & rectae rationi. Theologicum verò, & mortale, est transgressio liberae divinae legis; philosophicum, quantumvis grave in illo, qui Deum, vel ignorat, vel de Deo actu non cogitat, est grave peccatum, sed non est offensa Dei, neque peccatum mortale, dissolvens amicitiam Dei, neque aeterna poena dignum.

Libro 1. cap. 17. num. 2. § 3. definitionem, & divisionem peccati dedimus, & alia plura fuerunt pro praxi Confessarii proposita, quem propterea ea legere non pigeat.

2. Authores propositionis, quicumque sunt, videntur loqui de peccato philosophico, & Theologico, ac, si essent duo peccata practice divisa, sic, ut illud ipsum peccatum, quod est philosophicum, non sit etiam Theologicum; & quod Deum non offendat, qui de ipso actu non cogitat, vel ipsum ignorat (quod ipsi supponunt contingere posse) quamvis grave peccatum philosophicum committat. Contra quos plura dabimus adnotata, & resoluta.

Interim observa, quod lex aeterna Dei, quam loc. cit. c. 21. nu. 2. § 3. descripsimus, nobis innotescit, & intimatur independentè à divina revelatione, & extrinseca libera promulgatione, sed per lumen naturale, &, dum usum

(111) 3 ratio-